

Књига пророка Данила — сто осамдесет и шести део

Обећање Панијума: коначно запечаћење и откривење поноћног поклича

Jeff Pippenger
2024-04-16

Код Панијума, то јест Кесарије Филипове, што обухвата стихове тринаести до петнаести у једанаестом поглављу књиге пророка Данила, што је историја у којој републикански и протестантски рогови испуњавају загонетку да су осми који је од седморице, што је историја у којој се Печат Божји трајно утискује на сто четрдесет и четири хиљаде, и историја доласка поруке Поноћног вапаја, Христос је дао обећање Свом народу последњих дана.

И ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:18, 19.

Раздобље запечаћења које је започело 11. септембра 2001, када су моћне грађевине Њујорка биле оборене, а које се завршава ускоро долазећим недељним законом, било је осмишљено од Алфе и Омеге. Сасвим последњи део тог раздобља понавља сасвим први део тог раздобља. Дана 11. септембра 2001. Господ је повео Свој народ натраг на старе стазе, где су, међу осталим истинама, открили „седам времена“, као што је то било пронађено у данима цара Јосије. Тада је позни дажд почео да ромиња, и започео је процес кушања који је произвео раздвајање двеју класа богослужитеља.

У испуњењу друге главе Авакумове откривене су две свете карте и постале су обележје тог историјског раздобља. Подједнако значајно, отпочела је „расправа“ из друге главе Авакумове, између методологије ред на ред, која је методологија позног дажда, насупрот методологији отпалог протестантизма коју је адвентизам постепено усвајао, почевши од побуне 1863. године.

Исус је обећао да ће своме народу последњих дана дати „кључеве царства“, и тиме упућује на исправну библијску методологију, која садржи неопходне пророчке кључеве да би се препознала, утврдила и објавила вест Поноћног поклича и Гласног поклича.

„Они који заједничаре с Богом ходе у светлости Сунца Правде. Они не обешчашћују свога Искупителја кварећи свој пут пред Богом. Небеска светлост обасјава их. Како се приближавају завршетку историје ове земље, њихово познање Христа и пророштава која се односе на Њега знатно се увећава. Они су од бескрајне вредности у Божјим очима; јер су у јединству с Његовим Сином. Њима је реч Божја надмашно лепа и дивна. Они увиђају њен значај. Истина им се открива. Наука о оваплоћењу обасјана је благим сјајем. Они виде да је Свето писмо кључ који откључава све тајне и разрешава све тешкоће.

Они који нису били вољни да приме светлост и ходе у светлости неће бити у стању да разумеју тајну побожности, али они који нису оклевали да узму крст и следе Исуса, видеће светлост у Божјој светлости.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

Они које представља Петар, а који су сто четрдесет и четири хиљаде, јесу они који прихватају лаодикијску поруку која је стигла 11. септембра 2001, а која се сада понавља од јула 2023. Лаодикијска порука која је стигла 1856. године била је умножено знање о „седам времена“, и када Христос саставља мртве кости, а потом их оживљава, они прелазе из лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет сто четрдесет и четири хиљаде. Тај прелаз остварује се Христовом Речју, јер се они посвећују Његовом Речју, а Његова Реч је „истина“, и Његова Реч је „кључ“ који откључава Његову Реч.

И анђелу цркве у Филаделфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, онај који има кључ Давидов, који отвара, и нико не затвара; и затвара, и нико не отвара: Знам твоја дела; ево, поставих пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало силе, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао мога имена. Откривење 3:7–8.

Методологија „ред по ред“ јесте кључ који је Христос обећао Свом народу последњих дана у борби на „вратима“. „Врата“ су црква.

И Јаков се пробуди од сна свога и рече: Заиста је Господ на овоме месту; а ја не знадох. И уплаши се, и рече: Како је страшно ово место! Ово није ништа друго до дом Божји, и ово су врата небеска. 1. Мојсијева 28:16, 17.

Битка на вратима представља верске борбе које настају између истине и заблуде, а заблуда религије Грчке јесте врата пакла, и религија отпалог лаодикијског адвентизма такође је врата. Лаодикијска адвентистичка врата представљају место где се испуњава Авакумова расправа.

У онај дан Господ над војскама биће венац славе и дијадема красоте остатку свога народа, И дух суда ономе који седи на суду, и снага онима који бој враћају до врата. Али и ови посрћу од вина, и због жестоког пића скрећу с пута; свештеник и пророк посрћу од жестоког пића, савладани су вином, скрећу с пута од жестоког пића; греше у виђењу, спотичу се у суду. Јер сви су столови пуни бљувотине и нечистоте, те нема чиста места. Кога ће поучити знању? и коме ће дати да разуме науку? Онима који су одбијени од млека и одвојени од дојки. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало: Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Кома је рекао: Ово је починак којим можете дати одмор уморноме; и ово је освежење; али они не хтедоше слушати. Зато им реч Господња беше заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало; да би ишли, и падали натраг, и били сломљени, и ухваћени у замку, и заробљени. Зато чујте реч Господњу, ви људи подсмевачи, који владате овим народом што је у Јерусалиму. Исаија 28:5-14

Кључеви царства јесу речи Писма, које Реч даје Божјем народу последњих дана.

„Постоје истине у Речи које су, као жиле драгоцене руде, скривене испод површине. Скривено благо открива се док се за њим трага, као што рудар тражи злато и сребро. Доказ истинитости Божје Речи налази се у самој Речи. Свето писмо је кључ који откључава Свето писмо. Дубоки смисао истина Божје Речи Његов Дух открива нашем уму.“

„Библија је велика уџбеничка књига за ученике у нашим школама. Она учи целокупној Божјој вољи у погледу синова и кћери Адамових. Она је правило живота, учећи нас о карактеру који морамо изградити за будући живот. Није нам потребна мутна светлост предања да би Свето писмо било разумљиво. Исто тако бисмо могли претпоставити да подневном сунцу треба треперава светлост земаљске буктиње да увећа његову славу. Искazi свештеника и проповедника нису потребни да би се људи сачували од заблуде. Они који се саветују с божанским Пророчиштем имаће светлост. У Библији је свака дужност јасно изложена. Свака дата поука је разумљива. Свака поука открива нам Оца и Сина. Реч је кадра да све учини мудрима за спасење. У Речи је наука о спасењу јасно откривена. Истражујте Писма, јер су она глас Божји који говори души.“ Testimonies, volume 8, 157.

Кључеви које је Христос дао цркви последњих дана имају исту силу какву су имали када су били дати Петру.

„Petar je izrazio istinu koja je temelj vere crkve, i Isus ga je sada počastvovao kao predstavnika celokupnog tela vernika. Rekao je: ‘Daću ti ključeve Carstva nebeskog; i što god svežeš na zemlji biće svezano na nebu; i što god razdrešiš na zemlji biće razdrešeno na nebu.’“

„‘Кључеви царства небескога’ јесу Христове речи. Све речи Светога писма јесу Његове и овде су обухваћене. Те речи имају силу да отворе и да затворе небо. Оне објављују услове под којима се људи примају или одбацују. Тако је дело оних који проповедају Божју реч мирис животни за живот или смртни за смрт. Њихова је мисија оптерећена вечним последицама.“ The Desire of Ages, 413.

Сила која се испољава кроз Његове речи, када је положена у руке људи, заснива се на начелима утврђеним у Његовој речи. Најједноставније, а можда и најдубље, јесте да се истина утврђује на сведочанству двојице.

„Друго тешко зло које се појавило у цркви било је то што су браћа водила парнице један против другог. Била је пружена обилна могућност за решавање тешкоћа међу верницима. Сам Христос дао је јасно упутство о томе како таква питања треба уредити. ‘Ако ли ти згреши брат твој,’ саветовао је Спаситељ, ‘иди и покарај га насамо; ако те послуша, добио си брата својега. Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу, да на устима два или три сведока остане свака реч. Ако ли њих не послуша, кажи цркви; ако ли не послуша ни цркву, нека ти буде као незнабожац и цариник. Заиста вам кажем: што свежете на земљи, биће сvezано на небу; и што разрешите на земљи, биће разрешено на небу.’ Матеј 18:15–18.” Дела апостолска, 304.

Постоје најмање три географска сведока периода у коме је сто четрдесет и четири хиљаде запечаћено при Поноћном повику. Имајући у виду чињеницу да је при повику у поноћ прекасно да се набави уље, налазимо да географско сведочанство таборског састанка у Ексетеру пружа илустрацију тачке на којој је Божји народ последњих дана запечаћен, и налазимо да је та истина представљена географијом Кесарије Филипове, а такође и сведочанством битке код Панијума, у стиховима тринаест до петнаест једанаестог поглавља Данила. Можда је помало непрецизно идентификовати ова три сведока као географска, али употребљавам тај израз јер је географија свакако део оквира у Ексетеру и Кесарији Филиповој. Исус смешта Петра унутар пророчке географије у којој се сто четрдесет и четири хиљаде налазе у последњим данима. Потом даје заповест.

И даћу ти кључеве Царства небескога; и што год свежеш на земљи, биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи, биће разрешено на небесима. Тада заповеди својим ученицима да никоме не кажу да је он Исус Христос. Од тада поче Исус показивати својим ученицима да му ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан васкрснути. Тада га Петар узео на страну и поче га прекоревати говорећи: Боже сачувај, Господе; то неће бити од тебе. А он се окрену и рече Петру: Иди од мене, Сатано; ти си ми саблазан; јер не мислиш што је Божје, него што је људско. Матеј 16:19–23.

Реч „Exeter“ јесте назив једног града у Девону, у Енглеској. Њена етимологија може се пратити до староенглеског, у коме је био познат као „Exanceaster“ или „Execestre“. Сматра се да назив потиче од староенглеских речи „Ехе“ (која се односи на реку Ехе, на којој је град смештен) и „ceaster“ (у значењу „римска тврђава“ или „утврђени град“). Према томе, „Exeter“ значи или „тврђава на реци Ехе“, или „утврђени град крај реке Ехе“. Географија повезана са доласком и испуњењем Поноћног поклича у милеритској историји указује на место где је било воде, која представља изливање Светога Духа, и на тачку на којој је Бог подизао војску да објави поруку свету, за коју нас сестра Вајт обавештава да је ишла попут „плимног таласа“. Плимни талас није просто речна вода; то је вода која је надмоћно оснажена.

Милеритска историја била је испуњење приче о десет девојака, а када сто четрдесет и четири хиљаде буду доведене до закључка времена запечаћења, поновиће међаше препознате на почетку времена запечаћења, као и историју саборног скупа у Ексетеру. Анђео ће сићи с поруком кушања коју је потребно појести. Та порука ће водити ка темељима, и суочиће те две класе са „седам времена“ из Левитске двадесет и шесте. Она ће обухватити Откривење Исуса Христа, које Петар представља као прихватање да је Исус помазан као Христос, када је божански симбол сишао у облику голуба, предочавајући 11. септембар 2001. године. Она ће обухватити разумевање да је Исус божански Син Божји, а такође и да је, тиме што је Исус на своје божанско биће узео тело палог човечанства, Он исто тако и Син човечји.

Ове истине ће произвести две класе богослужитеља, као што су то учиниле после 11. септембра 2001. Те две класе биле су представљене на логорском састанку у Ексетеру, јер је

на том логорском састанку била подигнута шатра једне групе из Вотертауна, која је одбацила вест Поноћног вапаја како је била изнета преко Самуила Сноуа. Они су одржавали кривотворене скупове који су били толико гласни и емотивни да су вође Сноуових састанака отишле к њима и обавестили их да се утишају. На том логорском састанку испољиле су се две класе, и обе су исповедале да су повезане с водом, али једна је била кривотворина и представљала је луде девојке које су биле без уља. Група у ексетерској шатри била је војска која је била град, који је уједно био и тврђава, јер су они представљали Језекиљеве мртве сухе кости које се подижу као моћна војска на вест Поноћног вапаја.

У историји у којој се те две класе испољавају, Петар је представљао обе класе. Његово признање, којим је Исуса препознао као Христа и Сина Божјег, било је проузроковано надахнућем Светога Духа, јер му је Христос јасно рекао: „Тело и крв нису ти то открили, него Отац мој који је на небесима.“ Када је Исус потом обавестио ученике о крсту, Петар је, лишен у том тренутку утицаја Светога Духа, узео Христа, „и поче Га укоревати говорећи: Боже сачувај, Господе; то неће бити од тебе. А Он се окрену и рече Петру: Иди од мене, Сатано; ти си ми саблазан, јер не мислиш што је Божје, него што је људско.“

Петров емотивни излив био је у складу са емотивним богослужењем које се одвијало у ватертаунском шатору када је Самјуел Сноу излагао поруку Поноћног поклича. На том нивоу Петар представља оне који су кандидати да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде. Ти кандидати представљају класу која има уље, које је Свети Дух, и то је порука и то је карактер, а друга класа нема уља. У оквиру збивања у Кесарији Филиповој, Христос је почео да открива „да му ваља ићи у Јерусалим, и много пострадали од старешина и првосвештеника и књижевника, и бити убијен, и трећи дан устати“.

Разочарање ученика када су се ти догађаји заиста испунили на крсту јесте историја коју сестра Вајт употребљава да би илустровала разочарање од 22. октобра 1844. године, као и разочарање Јевреја при преласку преко Црвеног мора, када се фараонова војска приближавала, а пред њима су биле морске воде. Сви ти сведоци указују на скори долазак недељног закона, а откривење стихова тринаест до петнаест у Данилу једанаест пружа сведочанство о догађајима који воде ка том недељном закону. Чинећи то, они такође представљају „део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане.“

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Пажљиво проучавање типова и антитипова довело је до запажања да се Христово распеће одиграло управо онога дана у годишњем кругу обреда датих Израиљу када је било заклано пасхално јагње. Не би ли и очишћење светиње, које је било предзнаковано Даном помирења — падајући на десети дан седмога месеца — исто тако наступило управо онога дана у години који је у типу био празнован? (види *The Great Controversy*, 399). То би, према истинском мојсијевском рачунању времена, био 22. октобар. Почетком августа 1844. године, на једном логорском сабрању у Ексетеру, у Њу Хемпширу, ово гледиште је било изнесено, и оно је било прихваћено као датум испуњења пророчанства о 2300 дана. Прича о десет девојака у Матеју 25,1–13 добила је нарочит значај — жениково одлагање, чекање и дремање оних који су очекивали свадбу,

повик у поноћ, затварање врата, и тако даље. Вест да Христос долази 22. октобра постала је позната као „поноћни повик“. „Поноћни повик“, писала је Елен Вајт, ‘објављивале су хиљаде верника.’“ Она је додала:“

„Као плимни талас, покрет [седмога месеца] прешао је преко земље. Из града у град, из села у село, и у удаљена сеоска места, ширио се, све док Божји народ који је чекао није био потпуно пробуђен.—Велика борба, 400.“

„Брзина којом се вест ширила описана је код писаца које наводи L. E. Froom:“

„Bates je ostavio zapis da je poruka iz Exetera „letela, takoreći, na krilima vetra“. Muškarci i žene žurili su železnicom i vodenim putevima, diližansom i na konjima, sa svežnjevima knjiga i spisa, razdeljujući ih „obilno kao jesenje lišće“. White je rekao: „Delo koje je stajalo pred nama bilo je da poletimo u svaki deo toga širokog polja, oglasimo uzbunu i probudimo usnule.“ A Wellcome dodaje da je pokret izbio kao vode oslobođene iz brane. Polja sazrelog žita ostajala su da stoje nepožnjevera, a potpuno izrastao krompir ostavljan je neizvađen u zemlji. Dolazak Gospodnji bio je blizu. Sada više nije bilo vremena za takve zemaljske stvari.—The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.

„Као очевидац и учесник у покрету, Елен Вајт је описала карактер рада који се убрзано развијао:“

„Верници су видели како су њихова сумња и недоумица уклоњене, а нада и храброст испуниле су њихова срца. То дело било је слободно од оних крајности које се увек испољавају када постоји људско узбуђење без управљачког утицаја речи и Духа Божјег.... Оно је носило обележја која означавају дело Божје у сваком веку. Било је мало заносне радости, али зато дубоко испитивање срца, признање греха и одрицање од света. Припрема за сусрет с Господом била је терет духова у агонији....“

„Од свих великих верских покрета од времена апостола, ниједан није био слободнији од људске несавршености и Сотониних лукавстава него онај из јесени 1844. године. И сада, после протека многих година [1888], сви који су учествовали у том покрету и који су чврсто стајали на платформи истине још увек осећају свети утицај тог благословеног дела и сведоче да је оно било од Бога.—Ibid., 400, 401.“

„Упркос доказима о делу које се ширило преко земље и привлачило хиљаде у заједништво Другог адвента, и око две стотине проповедника из разних цркава који су се ујединили у ширењу ове поруке, [Види С. М. Maxwell, Tell it to the world, стр. 19, 20.] протестантске цркве у целини су је с презиром одбациле и употребиле сва средства која су им стајала на располагању да спрече ширење веровања у Христов скори долазак. Нико се није усуђивао да на црквеном богослужењу помене наду у скори Исусов долазак, али за оне који су очекивали тај догађај било је сасвим друкчије.“

„Елен Вајт је описала како је то изгледало:

„Сваки тренутак ми се чинио драгоценим и од највеће важности. Осећала сам да обављамо дело за вечност и да су немарни и незаинтересовани у највећој опасности. Моја вера није била ничим помрачена, и присвајала сам себи драгоцену Исусова

обећања...“

„Са марљивим испитивањем срца и понизним признањем греха, у молитвеном духу дошли смо до времена очекивања. Сваког јутра осећали смо да нам је прва дужност да стекнемо доказ да су наши животи исправни пред Богом. Схватили смо да, ако не напредујемо у светости, сигурно ћемо назадовати. Наше занимање једних за друге се повећавало; много смо се молили једни с другима и једни за друге.“

„Окупљали смо се у воћњацима и гајевима да општиме с Богом и да Му узносимо своје молбе, осећајући јасније Његово присуство када смо били окружени Његовим делима у природи. Радости спасења биле су нам потребније него наша храна и пиће. Ако би облаци помрачили наше умове, не бисмо се усуђивали да отпочинемо нити да заспимо док не би били уклоњени свешћу о томе да смо прихваћени код Господа.—Life Sketches of James White and Ellen G. White (1880), 188, 189.” Arthur White, The Ellen White Biography, volume 1, 51, 52.